Spis 1 As 128/2012 byl spojen se spisem číslo 1 As 125/2012 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 As 125/2012 - 56

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **Heršpická - správa nemovitostí, spol. s r. o.**, se sídlem Strážní 7, Brno, zastoupená JUDr. Ivanou Dreslerovou, advokátkou se sídlem Ponávka 2, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, a ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, v řízení o kasačních stížnostech žalobkyně proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, čj. 31 A 14/2012-94, čj. 31 A 33/2012-115, čj. 31 A 34/2012-89, a čj. 31 A 23/2012-68,

takto:

I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 125/2012, sp. zn. 1 As 126/2012, sp. zn. 1 As 127/2012 a sp. zn. 1 As 128/2012 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Věc bude nadále vedena pod sp. zn. 1 As 125/2012.

II. Rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, čj. 31 A 14/2012-94, čj. 31 A 33/2012-115, čj. 31 A 34/2012-89, a čj. 31 A 23/2012-68, a rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, a ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 31.200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivany Dreslerové, advokátky.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 39.200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ivany Dreslerové, advokátky.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci a stručný popis dosavadního průběhu řízení

[1] Úřad městské části statutárního města Brna, Brno – Ivanovice (dále jen „stavební úřad"), rozhodnutím ze dne 9. 11. 2011, čj. MCBIVA 01551/11, zakázal podle § 122 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), užívání následujících stavebních objektů stavby „Brno – Ivanovice, Obchodní centrum Hobby Market": SO 005 Hobby Market, SO 011 Přívod elektrické energie – silnoproud – NN a část SO 018 Reklamní prvky umístěné na stavebním objektu SO 005.

[2] Zákaz užívání stavby odůvodnil tím, že při závěrečné kontrolní prohlídce stavby prováděné podle § 122 odst. 3 stavebního zákona stavební úřad nemohl posoudit naplnění veškerých zákonných požadavků na provedení stavby, neboť žalobkyně nepředložila všechny požadované doklady. Mimo jiné stavební úřad uvedl, že certifikát autorizovaného inspektora (ze dne 23. 3. 2010, evidenční č. 0071, vydaný pod čj. 711007), jenž žalobkyni založil právo provést stavbu, byl napaden správní žalobou u Městského soudu v Praze a této žalobě byl usnesením téhož soudu (usnesení ze dne 20. 9. 2011, čj. 8 A 131/2010-218, právní moci nabylo dne 22. 9. 2011) přiznán odkladný účinek. Stavební úřad tak při závěrečné kontrolní prohlídce požadoval mimo jiné také předložení dokladu o účinnosti certifikátu, *„aby mohl posoudit soulad provedené stavby s tímto dokumentem, neboť nelze deklarovat soulad provedení stavby s dokumentem, u kterého jsou pozastaveny jeho právní účinky*". Stavebnímu úřadu však doklad o účinnosti certifikátu předložen nebyl, proto nemohl posoudit, zda je stavba provedena v souladu s certifikátem a podmínkami pro provedení stavby v něm zapracovanými, a nemohl tak ani posoudit, zda stavba vyhovuje požadavkům na její bezpečné užívání. Žalobkyně stavebnímu úřadu nedoložila ani další doklady prokazující bezpečné užívání stavby, uvedené v části B přílohy č. 5 vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu.

[3] Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil. Mezitím sice Krajská hygienická stanice Jihomoravského kraje vydala své závazné stanovisko (ze dne 14. 11. 2011) a s kolaudací nákupního centra vyjádřily souhlas také Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., (dne 23. 11. 2011), udělení kolaudačního souhlasu však stále bránila jednak absence kolaudačního souhlasu speciálního stavebního úřadu pro

stavby pozemních komunikací, jednak pravomocné usnesení Městského soudu, kterým byly pozastaveny účinky certifikátu autorizovaného inspektora.

[4] Dne 14. 11. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. MCBIVA 00006/12, kterým podle § 122 odst. 4 stavebního zákona zakázal užívání následujících stavebních objektů stavby „Brno – Ivanovice, Obchodní centrum Hobby Market“: SO 011 Přívod elektrické energie – silnoproud – NN a SO 013 Veřejné a venkovní osvětlení, část SO 013.1 Venkovní osvětlení zpevněných ploch a komunikací v areálu. Důvodem bylo, že stavební úřad při závěrečné kontrolní prohlídce stavby zjistil, že nelze vydat kolaudační souhlas ke stavebnímu objektu SO 011, neboť tato stavba byla provedena na základě certifikátu autorizovaného inspektora, jenž má z rozhodnutí soudu pozastaveny právní účinky. Stavební úřad tudíž shledal, že nelze vydat kolaudační souhlas ani ke stavebnímu objektu SO 013, k němuž bylo sice vydáno dodatečné stavební povolení, ale tento objekt je napojen na stavební objekt SO 011, nelze tak vydat kolaudační souhlas ke stavbě, jejíž bezpečné užívání je podmíněno užíváním jiné nezkolaudované stavby.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil. Upozornil rovněž stavební úřad na to, že Městský soud v Praze vydal ve věci sp. zn. 8 A 150/2010 usnesení, jímž přiznal odkladný účinek další podané žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora čj. 711007, a že tedy existují dvě rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobám proti certifikátu autorizovaného inspektora.

[6] Dne 2. 1. 2012 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. MCBIVA 00005/12, kterým podle § 122 odst. 4 stavebního zákona zakázal užívání následujících stavebních objektů stavby „Brno – Ivanovice, Obchodní centrum Hobby Market“: SO 006 Odvodnění zpevněných ploch bez části ORL a retenční nádrže, a to části: SO 006.1 Stoka Z1 a SO 006.2 Stoka D1. Důvodem bylo, že stavební úřad při závěrečné kontrolní prohlídce stavby zjistil, že nelze vydat kolaudační souhlas k uvedeným stavebním objektům, neboť tyto stavby byly provedeny na základě certifikátu autorizovaného inspektora, jenž má z rozhodnutí soudu pozastaveny právní účinky.

[7] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

[8] Dne 9. 11. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. 1106236/2100/KANE/SSU/004, kterým podle § 122 odst. 4 stavebního zákona zakázal užívání následujících stavebních objektů stavby „Brno – Ivanovice, Obchodní centrum Hobby Market“: SO 002 Parkoviště a SO 003 Komunikace napojující obchodní areál. Důvodem bylo, že žalobkyně při závěrečné kontrolní prohlídce nepředložila doklad, který by prokazoval účinnost certifikátu autorizovaného inspektora, na základě něhož byla stavba provedena, ani nebyly předloženy jiné stavebním úřadem požadované doklady, certifikát autorizovaného inspektora o provedení závěrečné kontrolní prohlídky, ani nebyla prokázána dokončenost a provozuschopnost staveb souvisejících.

[9] Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu a toto rozhodnutí potvrdil.

[10] Uvedená rozhodnutí žalovaného žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Brně, který ve všech případech žaloby zamítl, a to rozsudky uvedenými v záhlaví tohoto rozhodnutí. Krajský soud se především ztotožnil se žalovaným, že stěžejní význam má skutečnost, že žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora byl přiznán odkladný účinek, právní mocí usnesení o přiznání odkladného účinku tak byly pozastaveny účinky žalobou napadeného certifikátu, ačkoli formálně zůstal certifikát pravomocný. Tento stav trval i v době, kdy správní orgány rozhodovaly o žádosti žalobkyně o vydání kolaudačního souhlasu, proto nemohly udělit oprávnění stavby užívat. Stavební zákon je totiž vystavěn na postupných krocích, které musí stavebník při realizaci svého záměru splnit. Ke kladnému rozhodnutí o užívání stavby je pak nutné nejen to, aby stavba byla dokončena a byla způsobilá k užívání, ale současně je nezbytná existence a trvání právních účinků správního aktu vydaného ve stavebním řízení, tj. v přezkoumávaném případě existence pravomocného a především vykonatelného certifikátu autorizovaného inspektora. Z § 119 stavebního zákona vyplývá, že stavbu je možno užívat pouze v případě, že byla realizovaná v souladu s akty, které umožnily její provedení. Také při závěrečné kontrolní prohlídce podle § 122 odst. 3 stavebního zákona je stavební úřad povinen zkoumat mimo jiné, zda stavba byla provedena v souladu s projektovou dokumentací ověřenou autorizovaným inspektorem. V této souvislosti krajský soud označil za přiléhavý odkaz žalovaného na nález Ústavního soudu ze dne 11. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 488/01, č. 85/2002 Sb. ÚS.

[11] Ve věci vedené pod sp. zn. 31 A 14/2012, v níž bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, nadto krajský soud konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí nesprávně uvedl, že udělení kolaudačního souhlasu v daném případě bránila absence kolaudačního souhlasu speciálního stavebního úřadu pro stavby pozemních komunikací, nicméně i když by tato skutečnost mohla být důvodem pro rozhodnutí žalovaného, stále zde překážku vydání požadovaného kolaudačního souhlasu představovalo pozastavení účinků certifikátu autorizovaného inspektora.

[12] Ve věcech vedených pod sp. zn. 31 A 33/2012 (zde bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012) a sp. zn. 31 A 34/2012 (zde bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012) se soud navíc ztotožnil s názorem žalovaného, který dovodil, že závěry znaleckého posudku zpracovaného znaleckým ústavem STATIKUM, s. r. o., nemohou zhojit absenci splnění zákonných podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu.

[13] V rozhodnutích vydaných ve věcech sp. zn. 31 A 14/2012 a sp. zn. 31 A 23/2012 (zde bylo předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011) krajský soud neshledal důvodnými ani argumenty žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného.

II.
Shrnutí argumentů obsažených v kasačních stížnostech

[14] Proti rozsudkům krajského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnosti, v nichž setrvala na svých argumentech prezentovaných již v žalobách. Soudem vydané usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora nemůže mít podle jejího názoru vliv v tom směru, že by samo o sobě automaticky zakládalo zákonnou překážku vyhovění žádosti o vydání kolaudačního souhlasu, podané v době, kdy stavba, resp. její stavební objekty, byly již prokazatelně dokončeny. Certifikát autorizovaného inspektora má totiž povahu stavebního povolení, což ostatně nebylo ani mezi stranami sporné, a takový dokument má evidentně sloužit pro účely zhotovení konkrétní stavby. Vydání stavebního povolení, potažmo certifikátu autorizovaného inspektora, je vedle ostatních nezbytnou náležitostí k tomu, aby předmětná stavba mohla být nejen zahájena, ale i realizována a dokončena. To také bylo naplněno i v případě předmětného certifikátu autorizovaného inspektora a podle tohoto certifikátu byla stavba beze zbytku realizována, a to ještě před vydáním usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, čímž byl také daný certifikát zkonzumován. Krajský soud se nevypořádal dostatečně s touto argumentací žalovaného, když pouze konstatoval, že přijetí takového výkladu by bylo obcházením zákona, aniž se blíže zabýval tím, v čem by obcházení zákona spočívalo a „*v čem není žalobcem prosazovaná aplikace překážky konzumace souladná s platnou právní úpravou*“.

[15] Právní úprava, konkrétně § 122 odst. 1 a 3 stavebního zákona, jednoznačně stanoví, jaké podmínky je pro vydání kolaudačního souhlasu třeba splnit, a veškeré tyto podmínky v době podání žádosti o vydání kolaudačního souhlasu podle stěžovatelky splněny byly. Těmito ustanoveními se naopak neřídil stavební úřad prvého stupně, ani žalovaný. Stěžovatelka trvá na tom, že dokud nebude v započatém soudním řízení pravomocně rozhodnuto o zrušení vydaného certifikátu, je certifikát stále platným pravomocným dokumentem, který je rovněž vykonatelný. To platí do doby, dokud nebude soudem či jiným orgánem rozhodnuto o neplatnosti vydaného certifikátu či o odkladu jeho vykonatelnosti. Zmíněným rozhodnutím soudu byl pouze přiznán odkladný účinek žalobě, což samo o sobě nemůže znamenat, že se vydaný certifikát stal neúčinným či dokonce nepravomocným nebo nevykonatelným. Ustanovení § 122 odst. 1 a odst. 3 navíc žádný požadavek na účinky vydaného certifikátu nestanovuje.

[16] Z usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora nelze dovozovat, že stavba má závady bránící jejímu bezpečnému užívání, neboť v souvislosti s vydáním daného usnesení žádné takové závady zjištěny nebyly, ani neexistují. Stejně tak neexistuje ani žádná konkrétní okolnost bránící stavebnímu úřadu v rámci závěrečné prohlídky přezkoumat, zda byla stavba provedena v souladu s vydaným certifikátem.

[17] Stěžovatelka nesouhlasí ani s odkazem správních orgánů na nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 488/01, který by se podle jejího názoru na projednávaný případ vztahoval pouze za předpokladu, že by stavba nebyla ještě dokončena, neboť v uvedeném nálezu Ústavní soud judikoval, že při odložení vykonatelnosti rozhodnutí o povolení stavby není možné, aby stavebník ve stavbě oprávněně pokračoval, a že stavební úřad z tohoto důvodu nemohl pokračovat v kolaudačním řízení. Tento závěr však podle stěžovatelky přisvědčuje naopak jejímu právnímu názoru, neboť v situaci, kterou posuzoval Ústavní soud, by nebylo možné hovořit o tom, že účinky dokumentu zakládajícího oprávnění stavět byly

zkonzumovány, neboť dle tohoto dokumentu má stavba ještě pokračovat. Navíc se uvedený nález vztahuje ještě k předchozí platné právní úpravě, jejíž konstrukce byla od dnes platné právní úpravy zcela odlišná.

[18] Stěžovatelka dále uvádí, že kolaudační souhlas není správním rozhodnutím, tak, jak tomu bylo v případě kolaudačního rozhodnutí dle předchozí platné právní úpravy a jak krajský soud chybně tuto skutečnost formuluje, když konstatuje, že pakliže by byl vydán kolaudační souhlas v okamžiku pozastavení účinků autorizovaného inspektora, jednalo by se o rozhodnutí nezákonné.

[19] V kasační stížnosti podané ve věci sp. zn. 1 As 125/2012 stěžovatelka navíc nesouhlasila ani s tím, jak se krajský soud vypořádal s jeho námitkami neúplnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Ve věcech vedených pod sp. zn. 1 As 126/2012 a sp. zn. 1 As 127/2012 zase nesouhlasil s tím, jak se krajský soud vypořádal s jeho námitkami ve vztahu ke znaleckému posudku vypracovanému znaleckým ústavem STATIKUM, s. r. o., kdy ve všech uvedených případech „*hodnotící činnost soudu po právní stránce v tomto směru*“ označil jako „*snahu o bagatelizaci právní skutečnosti, která má na posouzení věci společně s dalšími okolnostmi svůj význam*“.

[20] Stejným způsobem stěžovatelka okomentovala odůvodnění krajského soudu v kasační stížnosti podané ve věci sp. zn. 1 As 128/2012 a uvedla, že nemůže souhlasit s tím, jak se krajský soud vypořádal s námitkou neúplnosti a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, spočívající v tom, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při závěrečné kontrolní prohlídce stavby se společnost Brněnské vodárny a kanalizace, a. s., vyjádřila, že požaduje provedení zkoušky ovladatelnosti vodovodních armatur po dokončení povrchu, přestože v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně takováto výtka zmíněna není.

III.
Právní názor Nejvyššího správního soudu

[21] Nejvyšší správní soud spojil řízení o kasačních stížnostech ke společnému projednání (§ 39 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), neboť směřují proti rozhodnutím, která spolu skutkově i právně souvisí, žaloby byly zamítnuty ze stejných důvodů a kasační stížnosti stojí na stejných argumentech.

[22] Po konstatování přípustnosti kasačních stížností podle ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), Nejvyšší správní soud přistoupil k přezkoumávání napadených rozsudků krajského soudu, a to jednak v rozsahu v kasačních stížnostech uvedených námitek a dále v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Neshledal přitom, že řízení před soudem bylo zatíženo vadami, k nimž by přihlédl z moci úřední i bez návrhu účastníka řízení.

[23] Kasační stížnosti jsou důvodné, byť převážně z jiných než tvrzených důvodů. Klíčové pro posouzení věci je totiž v mezidobí nastalá zásadní změna judikatury

v nahlížení na pravomoc správních soudů k rozhodování o žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora.

[24] Dne 6. 9. 2012 vydal zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, usnesení čj. Konf 25/2012-9, jež nabylo právní moci dnem 18. 9. 2012. V něm tento senát vyslovil, že certifikát autorizovaného inspektora není rozhodnutím správního orgánu (§ 67 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, § 65 s. ř. s.), ale plněním ze soukromoprávní smlouvy, nelze se tedy proti němu bránit odvoláním podle správního řádu a současně není ani soud ve správním soudnictví příslušný rozhodnout o žalobě dle § 65 s. ř. s.

[25] V nyní posuzované věci správní orgány i soud dospěly k závěru, že překážkou vydání kolaudačního souhlasu bylo (v některých případech krom jiného, v jiných výlučně) přiznání odkladného účinku žalobě směřující proti certifikátu autorizovaného inspektora správním soudem, a že správní orgány tudíž nemohly v souladu s § 122 odst. 3 stavebního zákona posoudit, zda byla stavba provedena v souladu s certifikátem autorizovaného inspektora. Stěžovatelka naproti tomu celou dobu v průběhu jak správního, tak soudního řízení setrvává na názoru, že přiznání odkladného účinku žalobě v řízení o žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora vydání kolaudačního souhlasu nebránilo.

[26] Nejvyšší správní soud musí dát stěžovatelce za pravdu, aniž by však jakkoli zpochybňoval dosavadní výklad krajského soudu a správních orgánů týkající se právních následků usnesení o přiznání odkladného účinku či výklad příslušných ustanovení stavebního zákona. Naopak se soud domnívá, že příslušnými orgány provedený výklad byl zcela logický a odpovídá textu i účelu zákona.

[27] Vydaná rozhodnutí, a to jak rozsudek krajského soudu, tak jednotlivá rozhodnutí správních orgánů, však neobstojí po vydání zmiňovaného usnesení zvláštního senátu. Jak uvedl zvláštní senát ve svém usnesení, správní soud neměl vůbec pravomoc rozhodovat o žalobě proti certifikátu autorizovaného inspektora. Nejvyšší správní soud proto dodává, že správní soud tak neměl ani pravomoc rozhodnout o odkladném účinku takové žaloby.

[28] Z důvodu nedostatku pravomoci soudu je tak nutné usnesení Městského soudu o přiznání odkladného účinku žalobě považovat za nicotné. Jak zaznělo např. v usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 7. 2006, sp. zn. II. ÚS 65/04: „*O nicotnosti soudního rozhodnutí by bylo možno hovořit tehdy, jednalo-li by se o rozhodnutí ve věci, jež zjevně nenáleží do pravomoci soudu; jako příklad může sloužit vydání stavebního povolení v občanském soudním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 657/2003)*“. Na nicotné soudní rozhodnutí je pak potřeba hledět jako na rozhodnutí neexistující, které jako by nebylo nikdy vydáno. Jestliže takové rozhodnutí nezpůsobuje žádné právní následky, nemohlo být ani způsobilé jakkoli zasáhnout do předmětného kolaudačního řízení.

[29] Byť Nejvyšší správní soud uznává, že takovouto změnu výkladu povahy certifikátu autorizovaného inspektora, provedenou zvláštním senátem, nemohly správní orgány ani soud předem nijak předvídat, objektivně jsou nyní jejich rozhodnutí v rozporu s právním názorem zaujatým tímto senátem a jako nezákonná tedy musí být zrušena. Nejvyšší správní soud tak v souladu s § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil

napadený rozsudek krajského soudu. Protože byla uvedenou vadou krom rozsudku krajského soudu zatížena také rozhodnutí správních orgánů, a to jak I., tak II. stupně, Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s. zrušil také obě tato rozhodnutí.

IV.
Závěr a náklady řízení

[30] Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.], a proto v dalším řízení bude vycházet z usnesení zvláštního senátu ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-9.

[31] O náhradě nákladů řízení před městským soudem Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch měla, a proto má právo na náhradu za soudní poplatek ve výši 12.000 Kč (4 x 3.000 Kč) a za náklady zastoupení advokátem v celkové výši 19.200 Kč, a to v každé věci za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 2.100 Kč (tedy 8 x 2.100 Kč, tj. 16.800 Kč) a dva související paušální poplatky po 300 Kč podle § 7 a 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tedy 8 x 300 Kč, tj. 2.400 Kč).

[32] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věta první ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch měla, a proto má právo na náhradu za soudní poplatek ve výši 20.000 Kč (4 x 5.000 Kč) a za náklady zastoupení advokátem v celkové výši 19.200 Kč, a to v každé věci za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsání žaloby) po 2.100 Kč (tedy 8 x 2.100 Kč, tj. 16.800 Kč) a dva související paušální poplatky po 300 Kč podle § 7 a 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (tedy 8 x 300 Kč, tj. 2.400 Kč).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2012

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu

Spis 1 As 128/2012 byl spojen se spisem číslo 1 As 125/2012 a pod touto spisovou značkou bylo rozhodnuto takto:

1 As 125/2012 - 65

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Josefem Baxou v právní věci žalobce: **Heršpická - správa nemovitostí, spol. s r. o.**, se sídlem Strážní 7, Brno, zastoupený JUDr. Ivanou Dreslerovou, advokátkou se sídlem Ponávka 2, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Malinovského náměstí 3, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, a ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, čj. 31 A 14/2012-94, čj. 31 A 33/2012-115, čj. 31 A 34/2012-89, a čj. 31 A 23/2012-68,

takto:

I. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, čj. 1 As 125/2012-56, ve výroku II. správně zní:

„II. Rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, čj. 31 A 14/2012-94, čj. 31 A 33/2012-115, čj. 31 A 34/2012-89, a čj. 31 A 23/2012-68, rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, a ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, a rozhodnutí Úřadu městské části statutárního města Brna, Brno – Ivanovice ze dne 9. 11. 2011, čj. MCBIVA 01551/11, ze dne 14. 11. 2011, čj. MCBIVA 00006/12, ze dne 2. 1. 2012, čj. MCBIVA 00005/12 a ze dne 9. 11. 2011, čj. 1106236/2100/KANE/SSU/004, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.“

II. Vykonatelnost rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2012, čj. 1 As 125/2012-56, **se odkládá** do doby nabytí právní moci tohoto opravného usnesení.

Odůvodnění:

Nejvyšší správní soud rozhodl ve výše uvedené věci rozsudkem ze dne 19. 12. 2012, čj. 1 As 125/2012-56, tak, že zrušil rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 24. 7. 2012, čj. 31 A 14/2012-94, čj. 31 A 33/2012-115, čj. 31 A 34/2012-89, a čj. 31 A 23/2012-68, dále rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2011, čj. MMB/0459308/2011, ze dne 14. 2. 2012, čj. MMB/0053994/2012, ze dne 15. 2. 2012, čj. MMB/0054012/2012, a ze dne 10. 1. 2012, čj. MMB/0467117/2011, a rozhodnutí Úřadu městské části statutárního města Brna, Brno - Ivanovice ze dne 9. 11. 2011, čj. MCBIVA 01551/11, ze dne 14. 11. 2011, čj. MCBIVA 00006/12, ze dne 2. 1. 2012, čj. MCBIVA 00005/12 a ze dne 9. 11. 2011, čj. 1106236/2100/KANE/SSU/004. Jak Nejvyšší správní soud uvedl, žádná z vyčtených rozhodnutí totiž neobstojí po vydání usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, čj. Konf 25/2012-9. Soudu proto nezbylo, než krom rozsudků krajského soudu zrušit také relevantní rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně, což je patrné z odůvodnění rozsudku.

Vzhledem k tomu, že ve výroku II. předmětného rozsudku byly chybně za zrušené označeny pouze rozsudky krajského soudu a rozhodnutí žalovaného, a to přesto, že z odůvodnění předmětného rozsudku, a to zejm. z jeho odstavců 27 a 29, jasně vyplývá, že Nejvyšší správní soud shledal důvody ke zrušení rovněž rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byla uvedená zjevná nesprávnost ve smyslu § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), opravena tímto usnesením.

Protože byla rozsudkem ze dne 19. 12. 2012, čj. 1 As 125/2012-56, žalovanému uložena povinnost k plnění, předseda senátu rozhodl v souladu s § 54 odst. 4 větou druhou s. ř. s. o odložení vykonatelnosti rozsudku do doby, doku toto opravné usnesení nenabude právní moci.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2013

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu